

# TINTA FEMIA CON ADN

Tinta Femia, co ADN do Caiño Redondo, aquel que oficialmente denominan Caiño Tinto. Houbo un Caiño Redondo, con lar reputado no Salnés mais tamén habitante do Barbanza ou do Baixo Miño, que se adaptou tan profundamente nunha simbiose natural ó territorio da proa do Morrazo, que se foi esquecendo do seu abolengo varietal primixenio orixinando unha nova estirpe de tintos, a tinta das femias, coma as mulleres que maioritariamente eran as encargadas do seu cultivo nas parroquias de mariñeiros.

O terror da enseada de Bueu e doutros microespazos desta proa, coma os areais de Donón ou os lugares (lieu dit) da parroquia do Hio, auténticas comunas vitivinícolas á maneira francesa, fagotizarono convertindo noutra caste. Así, aquel Caiño Redondo perdeu os seus costumes transformándose nunha outra caste, a Tinta Femia.

A Tinta Femia é a máis auténtica expresión do carácter oceánico, do espírito mareiro, sen concesións ás modas, nin ao standar enolóxico. Nariz envolta nun balsámico seductor que agocha a finura aromática dos froitos silvestres, da zarza, das especias máis finas e da flor máis sutil. Paso de boca que anima a máis tragos, armónico entre a verticalidade do seu nítido frescor e o envolvente da súa salinidade mareira. O orgullo da beleza non domada. Inimitabel, único, imposíbel de reproducir noutros lares do mundo. Crus de tintos definidos, finos y frescos, atlánticos de pura Cepa, coma os tintos de Cella onde a Tinta Femia expresa toda a súa esencia. A derradeira fronteira o último límite no extremo do mundo viño onde máis alo só está o océano onde o solpor se despide sobre o mar onde as vides navegan Tinta Femia Proa dunha gamela que fuxe do continente. Delicada bravura que esperta os sentidos adormilados e os tragos manoseados Carácter salino que nos cobre a pel Profundidade afiada agarimo da ialma gusto do mar e visceral fío que se vai desenredando na verticalidade do seu paso lingua de glacial que descende encaixonada entre paredes de granito pulidobrioso vento que move a gamela polo medio da ría entra en vea directa, a corazón aberto por fin o estilete limpa de espírito, desposeida de luxos superfluos, ausente de maquillaxes o goce de amarte entre as ondas dun mar levadoeira fresca, especias finas, as zarzas nos lindes entre a flor silvestre as herbas que chupábamos de neno.